

O S V Ě T I M

1 . 1 0 . 2 0 0 5

ZŮČASTNĚNÍ

Yučikala
Wanyanka
Arjo-marka
Martina
Čeyanala
David
Lenka

SJEZD V KOLÍNĚ

Jako úplně první na kolínském nádraží dorazila v sedm hodin pátečního večera Martina, a protože u nás byla poprvé, šli jsme si ji s Yučim vyzvednout. Doma jsme si udělali čaj smíchaný z několika druhů čajových pytlíčků. A bylo to velmi chutné. Pak jsme si chvíli povídali o jejím tatínkovi a babičce, stísněném pokojíčku a taky trochu o její práci a manuálu, podle kterého se posílají děti k sociálním pracovnícím a nakonec se má na všechno zavolat policie.

To už ale byl nejvyšší čas se vypravit opět na nádraží, tentokrát pro Čeyanalu. Ta u nás už sice byla, ale autem a dávno, tak radši pro jistotu. A protože se Yuči rozhodl jít tento večer brzo spát, aby mohl střídat Davida při řízení, šla jsem na nádraží sama. Když jsme se vrátili, byl už Yuči ve spacím a Martina se také stihla převléknout do pohodlnějších kalhot. Udělali jsme si opět míchaný čaj, tentokrát podle Čeyanaly. Také byl velmi chutný. To už ale Yuči spal. A opět jsme si povídali. Tentokrát o tarotu, věštění z rukou, vybírání si komu se narodíme, osudu a vesmírném vědomí, které zná budoucnost.

Pak nadešla chvíle mého odchodu, pro změnu na nádraží. Arja sice u nás bývá relativně často a vždy jezdí vlakem, ale je to prostě Arja a doprovod z nádraží by určitě neodmítla a smutná by z něj také nebyla. Jistota je jistota. Doma na nás čekal nový čaj a dokonce se tam objevili i sušenky. Během večera následovalo ještě nepočítaně konvic různých míchaných čajů. S příchodem Arjy se hovor zvrhnul tak, až se z toho vzbudil Yuči. Začalo to neškodně sešitem a darovanými předměty od Viktorky ke vzniku našeho kmene. Po prolistování jsme se rozhodli zapisovat do sešitu naše moudré výroky. Martina tam hned zanesla svůj vynález o duchovnu.

Pak se hovor stočil na to, kdo má a nemá rád němčinu. Pak jsme se přesunuli na téma Cosmopolitan a jiné podobné časopisy, módnost zelených lodiček a kabelek přibalených k výše zmiňovaným časopisům. Dostali jsme se až k filmům a zvláště pak takovým jako Ženy proměny a německým komediím

typu Holky to chtěj taky. Odsud už to byl jen krůček k debatám o tom, kolik vody se vejde do prezervativu (prý 25 litrů – no nevím, nevím, asi to budu muset vyzkoušet) a k čemu všemu je využitelný lubrigační gel. Proložili jsme to čtením informací o nevěstinci a jídle v Osvětimi. Pak jsme pokračovali v hovoru o taktikách navazování známostí a o bezpečnostním kondomu proti znásilnění. Tady se uplatnil Yuči při vymýšlení možných nehod nebo zneužití a nakonec vylepšení dálkovým ovládáním tohoto vynálezu. Nato Čeyanala nadhodila sacagaweí problém existence kondomu melounové příchuti.

Během večera se Yuči odebral ještě jednou spát a Čeyanala také průběžně usínala. I Martina si na chvilku zdřímla. Já s Arjou jsme si tedy povídaly, hlavně o škole. Něco před půl třetí ranní jsme všechny vzbudily a začali jsme s ranní hygienou a přípravou na cestu, která skončila několik minut před třetí před domem.

CESTA TAM

Přesně ve tři hodiny ráno se před domem, kde jsme čekali, objevilo tmavě zelené sedmimístné auto s Davidem a Lenkou, do kterého jsme se všichni bleskově naskládali a vyrazili na cestu do Osvětimi. Jeli jsme přes Čáslav, Brno, Olomouc, Frýdek Místek a Český Těšín. Snad nejsložitější pro nás bylo zapnout si bezpečnostní pásy, přesněji řečeno, trefit se do dírky. Ze začátku nám bylo veselo a prostorem padalo mnoho narážek na naše večerní rozmluvy. Postupně jsme ale debaty prokládali i spánkem.

Vzhledem k množství čaje, který jsme během večera vypily, není možné se divit radosti, se kterou jsme uvítali první zastávku na benzínce. Pánové si dali horkou tekutinu, kafe nebo čokoládu. Vyčůraní jsme pokračovali v cestě. V Čechách jsme na benzínce zastavili ještě jednou, kde došlo k výměně řidičů. Až před hranicemi v koloně způsobené podivně se chovajícími hasičskými vozy si David na místě spolujezdce všiml, že máme prošlou dálniční známku. Protože se už udělalo venku světlo, pustila se Arja do čtení vybraných informací o Osvětimích. Hraniční kontrolou jsme projeli bez problémů, až na okénko, které se po otevření nechtělo zavřít, a za hranicemi jsme pro velký úspěch vyhledali benzínku. To bylo trochu obtížné, ale podařilo se.

OSVĚTIM

Do Osvětimi jsme přijeli v devět hodin. Průvodce jsme měli objednaného na dvanáctou, a tak jsme volný čas využili ke snídani, samostatné zběžné procházce po části koncentračního tábora a někteří i k dospání se nebo výměně zlotých na suvenýry. Před dvanáctou šel Yuči zaplatit průvodce, přičemž zaměstnal snad všechny zaměstnance u pokladen i informací. Komplikovaně objednaný český průvodce, který napřed písemně nebyl potvrzen, telefonicky byl objednán a následně potvrzen písemně nám zas měl být odepřen. Nakonec se vše vysvětlilo a mohlo se to tedy zaplatit. Byl nám nabídnut i paragon a zřejmě proto, že jsme ho chtěli, jsme ho ani po pěti minutách, které jsme na něj měli počkat, nedostali. Ale alespoň český průvodce se dostavil. Napřed se podivil nad tím,

že nás je jen sedm, ale ochotně nás provedl celým táborem i expozicemi uvnitř domů a pověděl nám o založení tábora a poměrech v něm.

Prošli jsme vstupní bránou ve dvojitém plotě z ostnatého drátu, který býval nabitý elektrickým proudem, a postupně jsme vcházeli do domů s fotografiemi ze života v táboře a vystavenými zbytky majetku vězňů. Prohlédli jsme si, jak byli vězni přijímáni, rozdělováni a „sprchováni“ a ti zbylí napřed fotografování, ale vzhledem k náročnosti tohoto procesu později už jen tetování a jakými symboly byli označováni. Viděli jsme, do čeho byli oblékáni a jaká platila nepsaná pravidla pro získávání zničených oděvů a bot. A také jsme se dozvěděli, jak byli někteří vězni do Osvětimi lákáni, jak dopadla jejich zavazadla a jak jejich těla po smrti. Byli jsme také upozorněni na táborové pracovní pobočky a tábory v Čechách.

Pan průvodce nás dovedl i k české expozici věnované jen českým vězňům a k popravčí zdi hned vedle domu na gynekologické pokusy pro plození vícerčat nebo naopak k neplodnosti. Tady jsme zjistili, že služeb místních vězňů využívali i firmy jako třeba Bosh, Mattoni nebo Siemens. Viděli jsme zarděný komín pro pět vězňů a zařízení běžného vězeňského i důstojnického pokoje. Prošli jsme okolo kuchyně a apelplatzu, na kterém mohli vězni stát i 19 hodin a dozorce si vedle něj proti nepříznivému počasí postavil budku. A navštívili jsme i krematorium a šibenici, obojí vedle bytů německých důstojníků.

Když jsme došli na konec tábora, navrhnul nám náš průvodce sraz za chvíli v Březince. Stručně nám vylíčil cestu a dočasně jsme se rozloučili. Cestou k autu jsme se v rychlosti nasvačili a sdělili si zážitky.

BŘEZINKA

Autem jsme přijeli před Březinku, kde jsme se marně snažili zaparkovat, nebylo totiž kde. Naštěstí na nás už čekal pan průvodce, který nám poradil parkovat podél nějaké cesty, kde už také stálo pár aut. Byli jsme upozorněni, že Osvětim byla malá, a proto vznikla mnohokrát větší Březinka. Prošli jsme přes koleje do pravé, dřevěné mužské části tábora. Původně se sice stavělo z cihel, ale stavba neprobíhala tak rychle, jak příjížděli vězni. V jednom domě, kde mezi dřevem ve stěnách a pod střechou byly škvíry, jsme si prohlédli dvoje kamna a dvoupatrové postele, na kterých se v horních patrech ráno probouzeli v zimě lidé zasněžení a dole pod postelí zase ožraní od krys. V dalším domě byly hromadné záchody, kam byli vězni v poklusu přivedeni a po pěti vteřinách se na otvorech nad dírou v zemi střídali.

Zdálky jsme si prohlédli mnoho zřícených staveb s komínky za ostnatým plotem, až jsme došli k památníku vězňů a od něj jsme se vraceli přes ženskou část tábora. V jednom domě jsme si prohlédli postele s místností pro dozorkyni z řad vězeňkyň, která se měla podstatně lépe po stránce stravy i majetku a pohodlí než její spolubydlící. Prošli jsme okolo kuchyně a nemocnice, kam chodily ženy rodit svoje děti a jiné vězeňkyně jim je před očima zabíjeli a házeli na hromadu.

Procházku jsme zakončili před strážní věží, sloužící dnes jako rozhlednička po táboře, kde se s námi průvodce rozloučil, poradil nám cestu

a my jsme vystoupali nahoru do věže, kde jsme narazili na skupinku s polským průvodcem a díky nimž jsme si nemohli udělat vytoužené fotografie.

CESTA ZPĚT

Nasedli jsme do auta a vydali jsme se směrem k českým hranicím a následně i k nějakému vhodnému motorestu za hranicemi. Ukázalo se totiž, že někteří, jako třeba David a Yuči mají chuť na teplou večeři. A také jsme potřebovali zakoupit dálniční známku. U jednoho jsme zastavili, koupili známku, ale jídlo jsme si nedali. Zjistili jsme totiž, že ještě nemáme všichni hlad. Yuči aspoň rozdělal čokoládu, ale nesetkal se s takovým nadšením, které očekával. Arja nejí sladké a Lenka ji také odmítla. Čyn se zpočátku těšila, ale když ji viděla, moc se jí do ní nechtělo. No, nebyla moc čokoládová, ale spíš tuková s kakaem. Ale snědli jsme ji celou. A jelo se dál. Když už jsme měli hlad na večeři v dostatečném množství, nemohli jsme se shodnout na tom pravém motorestu. Nakonec jsme ho v Hranicích objevili, jmenoval se U Žida. Obsluha byla sice trochu chaotická, ale dobře jsme se najedli a došli si na záchod. Pak jsme se vydali na další cestu. Průběžně jsme všichni usínali a probouzeli se, tedy samozřejmě mimo řidiče. Cestou jsme udělali ještě dvě zastávky, obě na benzínkách a v obou případech kvůli benzínu. Na záchod jsme už nešli.

NOCOVÁNÍ V KOLÍNĚ

Do Kolína jsme dorazili asi okolo desáté hodiny. Po krátkém osvěžení v koupelně Yuči pustil slibovaný film, ale nějak byli všichni tak unavení, že u něj usínali. Tak ho Yuči zase vypnul a šli jsme spát. Před spaním jsme se rozloučili, protože jsme věděli, že se ráno už asi kvůli brzkým odjezdům nepotkáme. Během následujícího rána se postupně vytratila a na nádraží vyrazila napřed Arja, po ní Čeyanala a nakonec i Martina. Ta byla jediná, kterou jsme tu ještě zastihli :-).

Wanyanka